

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 22/2026-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED] proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 7Tos/9/2025-40 z 26. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa rukou písaným podaním označeným ako „*Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“ (ďalej len „ústavná sťažnosť“) doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7Tos/9/2025-40 z 26. augusta 2025, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 4PP/32/2025-23 z 3. júla 2025 podľa § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zamietol návrh sťažovateľa na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 6 mesiacov uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 3T/38/2021 zo 14. mája 2021, z výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov a 27 dní, uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 1T/120/2012 z 13. septembra 2012 v spojení s uzneseniami Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 1T/120/2012 z 26. septembra 2016 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tos/126/2016 z 22. decembra 2016, ako aj v spojení s uzneseniami Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8PP/44/2018 zo 16. januára 2019 a z 22. septembra 2021, a z výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 6 mesiacov uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 2T/91/2019 z 31. októbra 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/91/2019 z 10. decembra 2021.

3. Sťažnosť sťažovateľa proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu krajský súd napadnutým uznesením č. k. 7Tos/9/2025-40 z 26. augusta 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ všeobecným súdom konajúcim o jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vytýka najmä konštatáciu o nesplnení druhej materiálnej podmienky na rozhodnutie v prospech jeho podmieneného prepustenia, t. j. že v budúcnosti povedie riadny život. Neprihliadali pritom na nálezy ústavného súdu č. k. I. ÚS 250/2023-51 z 18. júla 2023 a č. k. I. ÚS 523/2024-24 z 19. decembra 2024.

5. Zároveň namieta, že všeobecné súdy vzali pri svojom rozhodovaní do úvahy aj jemu vo výkone trestu odňatia slobody uložený ale už zahladený disciplinárny trest, ktorý vzhľadom na jeho zahľadzenie nemal byť pri hodnotení jeho osoby s prihliadnutím na znenie § 61 ods. 6 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vôbec spomenutý.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 7Tos/9/2025-40 z 26. augusta 2025, ku ktorému malo dôjsť tým, že súdy pri rozhodovaní o návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nerešpektovali judikatúru ústavného súdu a pri hodnotení osoby sťažovateľa prihliadli na zahladený disciplinárny trest uložený mu za disciplinárne previnenie vo výkone trestu odňatia slobody.

7. V prvom rade ústavný súd skúmal, či návrh sťažovateľa spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zistil, že sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu napriek uvedenému nedostatku. Vyhodnotil totiž ústavnú sťažnosť ako obsahovo natoľko zrozumiteľnú, že umožňuje v tejto veci realizovať jej predbežné prerokovanie (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, I. ÚS 71/2021).

8. Absencia právneho zastúpenia sťažovateľa sa však podľa názoru ústavného súdu zrejme premietla aj do nesúladu textu odôvodnenia ústavnej sťažnosti a samotného návrhu rozhodnutia ústavného súdu, ktorého vydania sa sťažovateľ domáha (petitu), a to čo sa týka označenia orgánov verejnej moci, ktoré sa mali porušenia základných práv sťažovateľa dopustiť, ako aj katalógu porušených práv. Na rozdiel od v závere ústavnej sťažnosti definovaného petitu v jej úvode sťažovateľ okrem krajského súdu za „porušovateľa“ jeho práv menoval aj okresný súd, a za porušené označil okrem práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Za porušený nad rámec petitu považoval aj čl. 2 ods. 2 ústavy.

9. Ústavný súd k posúdeniu ústavnej sťažnosti napokon pristúpil tak, že ju preskúmal „len“ z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy krajským súdom (jeho uznesením) tak, ako to sťažovateľ výslovne požadoval v ním navrhovanom petite. Dôvod na takýto postup nachádza aj v skutočnosti, že na konanie o návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody sa práva zaručené v čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahujú, keďže v tomto prípade nejde o konanie a rozhodnutie v sústave správneho súdnictva (pozri znenie čl. 46 ods. 2 ústavy a napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 332/2021 z 22. júna 2021 bod 22 odôvodnenia, sp. zn. IV. ÚS 616/2023 z 5. decembra 2023 bod 44 odôvodnenia) a rovnako nejde o rozhodovanie o občianskych právach alebo záväzkoch ani o oprávnenosti trestného obvinenia sťažovateľa, tak ako to má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 300/2025 zo 7. mája 2025 bod 19 odôvodnenia). Pokiaľ ide o čl. 2 ods. 2 ústavy, tento neobsahuje samostatne uplatniteľné základné práva ani slobody, ale má povahu ústavných princípov. Napokon vo vzťahu k prípadnému namietanému porušeniu základných práv uznesením okresného súdu č. k. 4PP/32/2025-23 z 3. júla 2025 by bola ústavná sťažnosť neprípustná vzhľadom na princíp subsidiarity ústavného súdu zakotvený v čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy a v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, t. j. pri prípadnom neprípustnom zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa prvostupňovým okresným súdom bol povolaný a povinný poskytnúť ochranu týmto právam a slobodám krajský súd na základe riadneho opravného prostriedku. Právomoc súdu druhého stupňa teda predchádza oprávneniam ústavného súdu.

10. V konečnom dôsledku možno konštatovať, že už len samotné namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu by bolo v tomto prípade spôsobilé obsiahnuť celý sťažovateľom prezentovaný rozsah do úvahy prichádzajúceho ústavnoprávneho prieskumu v ústavnej sťažnosti predostretej problematiky. Vzhľadom na uvedené ústavný ustálil predmet ústavnej sťažnosti tak, ako vyplýva z bodu 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

11. Pred samotným prieskumom druhostupňového rozhodnutia ústavný súd ale považuje za potrebné pripomenúť, že jeho rozhodovacia prax vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 639/2023, II. ÚS 429/2024, I. ÚS 594/2024), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (obdobne napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia okresného súdu a napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd pristúpil k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a dôvodovej celistvosti. V nadväznosti na uvedené je tiež potrebné uviesť, že v zmysle judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 136/2024) je prípustné, ak sa nadriadený súd s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí podriadeného súdu stotožní a v podrobnostiach naň odkáže.

12. Z ústavy nevyplýva základné právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené (m. m. III. ÚS 355/2021). Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieneného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy. Uvedenému nasvedčuje aj samotná formulácia § 66 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd môže odsúdeného podmienne prepustiť na slobodu, ak sú na to splnené tam uvedené podmienky.

13. Aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený nemá automatický nárok. K podmienenému prepusteniu odsúdeného môže súd pristúpiť len vtedy, ak vykonané dokazovanie vedie k spoľahlivému záveru, že u odsúdeného boli splnené zákonom stanovené podmienky, a to formálneho, ako aj materiálneho charakteru. Formálnou podmienkou podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je vykonanie zákonom stanovenej časti uloženého trestu. Materiálnymi podmienkami je potrebné rozumieť v prvom rade preukázanie polepšenia odsúdeného a v druhom rade preukázanie skutočnosti, že je možné od odsúdeného dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (4 Urtos 6/2019, 4 Urtos 3/2020).

14. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) vo všeobecnosti uznáva veľmi vysokú mieru autonómie všeobecného súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, je však povolaný zasiahnuť v takých prípadoch, ak je zvolený výklad všeobecných súdov výrazom zjavného faktického omylu či logického excesu, čím sa vybočuje zo zásad spravodlivého procesu (m. m. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 715/04 z 1. decembra 2005 a sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017).

15. Takáto situácia by mohla nastať, ak by všeobecné súdy rozhodovali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie by založili iba na informáciách z doby odsúdenia sťažovateľa (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 611/2000 z 22. marca 2001), ak svoje závery riadne a presvedčivo neodôvodnili a ak prognózu vedenia riadneho života posudzovali iba na základe minulého správania sťažovateľa, resp. okolnostiach vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1735/10 z 12. mája 2011).

16. Pokiaľ ide o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ústavný súd už judikoval, že jeho zmysel nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmienne prepustený po uplynutí stanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Je potrebné vziať do úvahy i samotný účel trestu, ktorý obsahuje viac komponentov, na ktoré súdy pri svojom rozhodovaní musia prihliadať. Podstatou ich úvah je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy. Pokiaľ všeobecný súd prihliadol na okolnosť, že nie je zabezpečená podmienka budúceho riadneho života sťažovateľa, je to výlučne iba vecou jeho uváženia, ak dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli k páchaniu závažnej trestnej činnosti (IV. ÚS 53/08, I. ÚS 489/2020).

17. Vychádzajúc z uvedených téz, ústavný súd preskúmal ústavnú akceptovateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

18. V prvom rade je potrebné zvýrazniť skutočnosť, že sťažovateľ fakticky požiadal o podmienené prepustenie z výkonu troch jemu postupne uložených trestov odňatia slobody, avšak pri jednom z nich (uloženom trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 1T/120/2012 z 13. septembra 2012) nesplnil formálnu podmienku podmieneného prepustenia z jeho výkonu, pretože uznesením Okresného súdu Ružomberok pod sp. zn. 8PP/44/2018 zo 16. januára 2019 už bol sťažovateľ z výkonu tohto trestu podmienené prepustený, ale s ohľadom na skutočnosť, že sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil (uznesenie Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8PP/44/2018 z 22. septembra 2021), nemohol byť z výkonu tohto trestu odňatia slobody prepustený vzhľadom na dikciu § 68 ods. 5 Trestného zákona (Opätovné podmienené prepustenie z výkonu toho istého trestu nie je možné.).

19. Vo vzťahu k ďalším dvom trestom odňatia slobody uloženým sťažovateľovi v konaniach vedených Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 3T/38/2021 a sp. zn. 2T/91/2019 sťažovateľ formálnu podmienku vykonania polovice trestu splnil.

20. Záver konajúcich súdov o splnení, resp. v jednom prípade nesplnení formálnej podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody sťažovateľ pred ústavným súdom nijako neatakujú a nespochybujú, preto ústavný súd nemal dôvod tieto preskúmať z hľadiska ich ústavnej akceptovateľnosti.

21. Jedinou skutkovo konkretizovanou námietkou sťažovateľa obsiahnutou v ústavnej sťažnosti bolo, že konajúce súdy pri hodnotení návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu prihliadli na už zahladený disciplinárny trest (celodenného umiestnenia do uzatvoreného oddielu na dobu 7 dní), ktorý mu bol vo výkone trestu odňatia slobody uložený z dôvodu opakovanej pozitívnej dychovej skúšky na prítomnosť alkoholu.

22. Z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti sa ústavný súd presvedčil, že sťažovateľ v konaní pred krajským súdom síce na svoju obranu vysvetlil skutkové okolnosti svojho disciplinárneho previnenia, avšak z ničoho explicitne nevyplýva, že by námietku zahľadania uloženého trestu za toto previnenie vzniesol. Napriek absencii primeranej aktívnej obrany svojich práv sťažovateľom ale bolo zrejmé, že súdy o zahladení disciplinárneho trestu mali vedomosť, a to z vyjadrenia zástupcu ústavu, v ktorom sťažovateľ aktuálne trest odňatia slobody vykonával. Krajský súd (rovnako ani okresný súd) sa však touto informáciou zahľadania disciplinárneho trestu bližšie nezaoberal, resp. na túto nereagoval v zmysle predstáv sťažovateľa a na disciplinárne previnenie evidentne prihliadol v neprospech sťažovateľa.

23. Za takejto situácie bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, do akej miery zohľadnenie zahladeného disciplinárneho trestu vo výkone trestu odňatia slobody má potenciál neprípustne zasiahnuť do základných práv odsúdeného domáhajúceho sa svojho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

24. Odpoveď na uvedenú otázku ústavný súd nachádza v príslušnej, ústavným súdom akceptovanej súdnej praxi všeobecných súdov. Napríklad Krajský súd v Trnave v uznesení sp. zn. 6Tos/13/2025 z 23. januára 2025 uviedol, že zahľadanie disciplinárneho trestu samo osebe nebráni tomu, aby súdy zohľadnili disciplinárne previnenie odsúdeného pri celkovom hodnotení možnosti jeho nápravy, pretože aj zahladené disciplinárne tresty dávajú obraz o osobe odsúdeného a jeho správaní vo výkone trestu, pričom súdy hodnotia správanie odsúdeného počas celého výkonu trestu odňatia

slobody, nielen za ostatný čas. Vysvetlil, že zahľadenie disciplinárnych trestov automaticky neznamená, že súd na ne pri rozhodovaní o podmienечnom prepustení z výkonu trestu nemôže prihliadať. Pripomenul, že právnym následkom zahľadenia disciplinárneho trestu je, že sa na odsúdeného hľadí tak, ako keby sa mu nikdy disciplinárny trest neuložil, avšak nemožno opomínať, že tieto negatívne poznatky sa vyskytli a boli zaznamenané a je žiaduce ich posudzovať v rámci rozhodovania o podmienечnom prepustení. Označené rozhodnutie Krajského súdu v Trnave bolo pritom podrobené prieskumu jeho ústavnej konformity ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 536/2025 s výsledkom jeho akceptovateľnosti, resp. súladnosti s garanciami čl. 46 ods. 1 ústavy.

25. Uvedené eliminuje možnosť vyslovenia záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu v súvislosti so zohľadnením disciplinárneho previnenia, z ktorého plynúci trest už bol v čase rozhodovania o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody zahladený. V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje svoju judikatúru, podľa ktorej k vyhovaniu ústavnej sťažnosti neprístupuje v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

26. Ďalšie námietky sťažovateľa spočívali v tvrdení, že súdy oboch stupňov nepostupovali v jeho veci v súlade s judikatúrou ústavného súdu. V čom konkrétne sa tak malo stať, sťažovateľ nešpecifikoval, avšak vzhľadom na označenie nálezov č. k. I. ÚS 250/2023-51 z 18. júla 2023 a č. k. I. ÚS 523/2024-24 z 19. decembra 2024 možno vyvodit' názor sťažovateľa, že k zamietnutiu jeho návrhu malo dôjsť iba na základe poukazu na jeho tzv. trestnú minulosť, keďže vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľov v označených konaniach bolo založené práve na tejto okolnosti (že všeobecné súdy zamietli návrhy odsúdených výlučne poukazom na ich predošlé odsúdenia).

27. Ani v tejto otázke však nebolo možné ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyhovieť. V prvom rade ústavný súd upozorňuje, že zohľadnenie (okrem iných okolností) aj kriminálnej minulosti odsúdeného pre účely rozhodovania o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody predstavuje celkom regulárny postup konajúcich súdov, ktoré štandardne využívajú odpis z registra trestov podávajúci obraz o minulosti, resp. minulom správaní osoby, ktorej resocializačnú prognózu je potrebné stanoviť a ktorý nemožno pri stanovení tejto prognózy ignorovať (pozri sp. zn. II. ÚS 204/2022). Samozrejme nejde o jedínú okolnosť, ktorá by mohla sama osebe odsúdeného diskvalifikovať a vopred ho vylúčiť z možnosti podmienечného prepustenia. Bohatá trestná minulosť odsúdeného však predstavuje jednu zo súčastí mozaiky relevantných faktorov, ktorú je potrebné pri prognózovaní budúceho správania odsúdeného na slobode takisto zohľadňovať a nemožno ju opomínať.

28. V sťažovateľovom prípade na jeho trestnú minulosť krajský súd v spojení s uznesením okresného súdu neprihliadal iba mechanicky, povrchno, bez vyhodnotenia jej vývoja, ale ju rámcovo aj analyzoval, keď konštatoval, že má podobu permanencie (šesťkrát súdne trestaný; päťkrát mu bol uložený nepodmienечný trest odňatia slobody; pôvodne odložený výkon trestu odňatia slobody mu bol zmenený na nepodmienечný; neosvedčil sa v skúšobnej dobe podmienечného prepustenia a bolo rozhodnuté o výkone zvyšku trestu). Sťažovateľa súdy hodnotili

ako dlhoročného recidivistu s ambivalentným postojom k dodržiavaniu zákonov a noriem, ktoré dlhodobo, intenzívne a úmyselne porušoval. K zmene jeho správania došlo až pôsobením výkonu trestu, avšak adaptovanie sa na podmienky výkonu trestu nebolo možné stotožniť s polepšením sa. V osobe sťažovateľa a ani v jeho živote okresný súd nevzhladol žiadnu objektívnu okolnosť, ktorá by mohla viesť k záveru, že svoj postoj zmení a už nebude hrozbou pre spoločnosť. Za obsolentné považoval odvolávanie sa sťažovateľa na rodinu a snahu o starostlivosť o ňu, keď bol viackrát odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy. Dodržiavanie noriem nebolo prioritou sťažovateľa, a to aj napriek tomu, že mal rodinu, na ktorú teraz poukazoval v snahe zlepšiť svoje postavenie v tomto konaní. Sťažovateľ mal čas a priestor preukázať, že chce žiť slušným životom a starať sa o svoju rodinu a naplňať tak svoju úlohu občana a otca dieťaťa, ale nestalo sa tak.

29. Okresný súd, s ktorého závermi sa krajský súd stotožnil, sa však pri stanovení resocializačnej prognózy sťažovateľa rozhodne neobmedzil iba na trestnú minulosť sťažovateľa ako na jediný relevantný faktor, ale sa zaoberal aj vyhodnotením ďalších faktorov. Zdôraznil, že správanie sťažovateľa počas výkonu trestu odňatia slobody nebolo úplne bezproblémové, o čom svedčil udelený disciplinárny trest za požitie alkoholu. Túto okolnosť hodnotil v rámci skutočnosti, že sťažovateľ sa vzhľadom na jeho závislosť od alkoholu, pre ktorú mu aj bolo uložené protialkoholické liečenie, nezdržal jeho požitia aj v tak prísne chránenom prostredí. V takom prípade je podľa názoru ústavného súdu logickým a racionálnym názor všeobecných súdov, že od sťažovateľa nebolo možné očakávať dodržiavanie noriem spoločnosti a zákonov po jeho prepustení na slobodu (v menej regulovanom prostredí), ak tak nerobil ani vo výkone trestu odňatia slobody.

30. Je teda zrejmé, že súdy komplexne preskúmali trestnú minulosť sťažovateľa a, prihliadajúc pritom na dĺžku vykonaných trestov aj na pôvodné zaradenie jeho osoby do ústavu so stredným stupňom stráženia, dospeli k záveru, že na sťažovateľa je potrebné v záujme dovŕšenia jeho nápravy a ochrany spoločnosti naďalej pôsobiť výkonom trestu odňatia slobody, pretože vo výkone trestu nepreukázal dostatočnú mieru polepšenia a tiež nie je možné od neho očakávať, že po prepustení povedie riadny život. Týmto záverom zodpovedala aj zistená menej priaznivá resocializačná prognóza, tiež stredné riziko recidívy trestnej činnosti.

31. Ako už bolo uvedené, ústavný súd má v zásade rešpektovať rozhodnutie všeobecného súdu o žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody s výnimkou, že by bolo výrazom zjavného faktického omylu či logického excesu, čím by vybočilo zo zásad spravodlivého procesu. Úlohou ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti nie je nahradiť názor všeobecného súdu vlastným (iným) názorom, ale preskúmať, či jeho závery majú dostatočný podklad a nie sú prejavom svojvôle. V tomto smere napadnuté uznesenie podľa názoru ústavného súdu obstojí.

32. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by

mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

33. S prihliadnutím na dosiaľ uvedené neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasiahol, pretože nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie jeho porušenia. Na základe toho ústavný súd považoval ústavnú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

34. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu